PLATONIS
Theages, vel de Sapientia,

Marsilio Ficino interprete.

PARISIIS,
Ex Typographia Thomæ Richardi, ſub Bibliis aureis, è regione collegij Remenſis.

1560.

SORBONNE

RXVIB 8= 97-4

In Platonis Theagem,

VEL DE SAPIENTIA, MARſilij Ficini argumentum.

DIſtinguitur in hoc dialogo Sapiētia, & vltimū diſtinctionis membrum ſic inueſtigandum aſſumitur, vt quo pacto acquiratur ab hominibus, pateat. Prima partitione Sapientia duplex dicitur: Vna abſoluta, cōditionalis altera. Abſoluta, quæ ſimpliciter abſque additione aliqua ſapientia nominatur. Conditionalis, quæ non ſimpliciter ſapientia, ſed ſapientia quædam dicta eſt. Illa ſic definitur: Cognitio earum rerum de quibus haberi ſcientia poteſt. Habetur autem ſcientia de iis quæ ſemper eadē & eodem modo ſunt: huiuſmodi ſunt ſumma rerum principia, & æternæ rerum omnium rationes. hæc autem diuina dicuntur. quo fit vt ſapiētia ſit diuinarū rerum ſcientia: quæ quidem abſoluta ſapientia eſt. Cōditionalis verò omnibus artibus & facultatibus eſt cōmunis. nam ſummitas cuiuſque artis ſapientia quædam vocatur: vt ſapientia gubernatoria, ſapientia aurigaria, ſapientia militaris. Ex omnibus autem quæ cum additione ſapientiæ nuncupantur præcipua eſt, quæ cæteris vt miniſtris vtitur, cuiuſmodi ciuilis ſapientia eſt. Quæ quidem facultas commune ciuitatis & gentiū bonum coniectans definitur. Hæc tum ciuilis, tum etiam regia diſciplina vocatur. Cuius ſubiectum ciuitas eſt: finis, cōmune bonū: miniſtræ, artes omnes. Officia duo, leges condere, & conditas exequi. Illud per prudentiam nomotheticam, hoc per iuſtitiā legalem & iudiciariam agit. Inducit autem hic tres Plato perſonas, Demodocum ciuem Athenienſem vnà cum filio ſuo Theage ſapientiam affectāte, & Socratem. Incipit verò à Demodoci petitione dialogus.

Platonis Theages, vel
DE SAPIENTIA.

Demodocus. Socrates. Theages.

OPVS habebam, ô Socrates, quædam priuatim tecum communicare, si quidē ocium sit, vel etiam negocium, modò non omnino magnum: velim enim mea causa ocium agas. SOCRATES. Equidem ociosus & alioqui sum, sed tui causa maximé. si quid ergo dicere vis, licet. DEMODO. Vin' secedamus hinc in proximam Iouis liberatoris porticum? SOC. Vt lubet. DEMOD. Eamus ergo, ô Socrates. Omnes quidem plantæ eodem se modo habere videntur, & quę è terra nascuntur, animaliáque, & alia, ac homines denique ipsi. Vt enim in plantis facillimū hoc nobis est qui terram colimus, præparare quidem omnia, antequam plantemus, & ipsa etiam plantatio: postquam verò quod plātatum est viuit, tunc cultus ipsius varius est & difficilis: sic & in hominibus videtur. ex meis enim rebus cætera coniicio. Etenim hæc mihi mei filij siue plantatio, seu generatio appellanda sit, omniū facillima extitit: educatio autem difficilis, & plena timoris semper maximum metum ipsius causa subeunti fuit. Et alia quidem multa de hoc dici possent, præcipuè verò cupiditas quæ huic nunc inest, vehementer me solicitat. Est enim non ingenerosa, ve-

rùm talis vt fallere posſit. Cupit enim, ô Socrates, vt ipſe ait, ſapiens effici: & vt mihi videtur, populares quidam eius æquales in vrbem venientes ſermonibus ſuis huc vehementer incitauerunt, quos æmulari cœpit, & mihi iampridem moleſtus eſt, volẽs vt eius curam ſuſcipiam, ac pecuniam ſophiſtæ alicui, qui ipſum ſapientem reddat, perſoluam. Mihi verò pecuniarum minor eſt cura: verùm hunc exiſtimo ob hoc eius ſtudium in periculum non mediocre incurſurum. Hactenus igitur huic obſtiti, conſolando: ſed vbi diutius nequeo, operæprecium fore duxi, vt ei obtemperem, ne ſine me frequenter cum aliis viuens corrumpatur. Nunc autem ad hoc proficiſcor, vt eum apud aliquem ſophiſtarum ſiſtam. Tu igitur peropportunè nobis obuiam factus es, quem quidem hac in re mihi conſultorem maximè cupiebam. Itaque ſi quid habes quod mihi in iis quæ audiuiſti, conſulere queas, licet & expedit. SOCRATES. Cæterùm, ô Demodoce, conſilium res ſacra eſt, & ſi vnquam vllum aliud, hoc eſt in primis de quo quæris. non eſt enim diuinius aliquid, quo de quis conſulere queat, quàm de inſtitutione ſui atque ſuorum. Primùm igitur conueniamus, quidnam hoc eſſe putemus, quo de conſultamus, ne ſæpenumero, egò quidem aliud illud exiſtimem, tu item aliud, ac deinde logè diſſentiamus: ridiculi quidem exiſtentes ambo, & ego qui do, & tu qui poſtulas conſilium, quũ nihildũ conſenſerimus. DEM. Rectè quidem mihi dicere videris, ô Socrates: itáque faciendum cenſeo. SOC. Rectè, inquam, non omnino tamen rectè: nã paulisper id muto: dubito enim ne fortè hic

adolescentulus alia quædam, quàm quæ nos rebamur, cupiat: quod si alia, nos quoque absurdius faciamus de alio consultantes. rectissimum igitur mihi videtur, vt initium hinc sumentes, ipsum quid maxime instituat rogemus. DEM. Optimum apparet. SOC. Dic igitur mihi, quod pulchrum nomen est puero? quo nomine ipsum vocabimus? DEM. Theages, ô Socrates. SOC. Pulchrū, ô Demodoce, filio nomē imposuisti. sed tu dic mihi Theages, cupísne sapiens esse? ac dignum existimas esse, vt pater hic tuus virum inueniat qui te sua consuetudine sapientem reddat? THEA. Cupio. SOC. Sapiētes autem vtrum vocas homines scientiam habentes, quæcunque illa sint quæ scierint, nécne? THEA. Scientes equidem. SOC. Quid igitur, nonne te pater edocuit, quæ hîc nobilium virorum filij docentur, scilicet literas, citharam pulsare, palæstram, & alia certamina? THEA. Docuit. SOC. Putas præterea te aliqua sciētia indigere, de qua curam suscipere tui causa patrem deceat? THEA. Puto. SOC. Quæ est igitur ipsa? dic nobis, vt tibi largiamur. TH. Nouit & hic, ô Socrates, quoniam persæpe illi narraui, sed de industria hæc nūc tecum loquitur, quasi nesciat quæ cupiam. hoc enim modo & in aliis multis mecum pugnat, neque vult alicui me tradere. SOC. Atqui quæ hactenus aduersus hunc abs te dicta sunt, testibus carent: nūc autem me adhibe testem, atque coram me denuo recense. Quænam est hæc sapientia, quam appetis? Age, si cuperes eam qua homines nauigia gubernant, & ego te rogarem, quanam, ô Theages, sapiētia indigens, pa-

tri succenses, quod te his, à quibus sapiens reddi potes, non tradat, quamnam esse responderes? nónne gubernatoriam? TH. Certé. SOC. Sin autem illius cuperes eruditum te fieri, qua currus reguntur, ac patri succenseres, ego verò rogem, quænam ea esset, nónne aurigariam respõdeas? TH. Vtique. SOC. Quam igitur nunc cupis? eáne nomine caret, an verò nomen habet? TH. Equidem habere puto. SOC. Vtrũ illam quidem nosti, nomen autẽ ignoras, vel nomen etiam tenes? TH. Etiam nomen. SOC. Dic ergo quid est. TH. Quod aliud nomen huic cõgruere dicas, ô Socrates, quàm sapiẽtiæ? SOC. Nónne etiã aurigaria, sapientia est? an ignorantia tibi videtur? TH. Nullo modo. SOC. An non sapientia? TH. Sapientia. SOC. Qua ad quid vtimur? num qua scimus equorum iuga regere? TH. Profectó. SOC. At gubernatoria, nónne & ipsa sapientia est? TH. Mihi quidem videtur. SOC. Num & ea est qua naues gubernamus? TH. Ea vtique. SOC. Ea verò quam nunc optas, quænam sapientia est? quidve ea ministrat? TH. Mihi quidem videtur ea qua scimus hominibus imperare. SOC. Num qua ægrotantibus? TH. Minimé. SOC. Ipsa enim medicina est: nónne? TH. Est. SOC. At qua canentibus scimus in choris præesse? TH. Nequaquam. SOC. Musica enim est. THEA. Ita. SOC. Sed vtrum qua certantibus præesse? THEA. Nequaquam. SOC. Gymnastica enim est. TH. Est. SOC. Verum qua quid facientibus, conare exprimere sic, queadmodũ superiora ego. TH. Mihi planè videtur ea qua his qui sunt in ciuitate.

SOC. Nonne in ciuitate ægroti etiam sunt? TH. Sunt quidem, sed non istis solùm dico, verùm omnibus qui in ciuitate versantur. SOC. Intelligo quam artē dicis. videris enim nō eam qua præesse nouimus metetibus, aut vindemiantibus, aut plantantibus, aut serētibus, aut triturātibus: ipsa enim per quam iis imperamus, agricultura est. nónne? TH. Est. SOC. Neque rursus qua vel secantibus, vel perforantibus, vel poliētibus, vel torno aliquid facientibus: num hæc ad fabros pertinet? THEA. Certé. SOC. Verùm fortasse qua iis vniuersis, & agricolis, & fabris, & artificibus omnibus, ac priuatis cunctis, mulieribúsque & viris imperitamus, eam tu sapientiam dicis. TH. Istam ipsam, ô Socrates, iampridem dicere volebam. SOC. Potésne dicere, an Ægisthus qui Agamemnonem apud Argos interfecit, his omnibus imperauit quos dixisti, artificibus, priuatis, viris, mulieribúsque vniuersis: an aliis quibusdam? TH. Non aliis, sed iis omnibus. SOC. Quid autem Peleus Æaci filius in Phthia, nonne iisdem dominatus est? TH. Eisdem. SOC. Periandrum verò Cypseli, nonne audiuisti apud Corinthios imperasse? THE. Equidem. SOC. Nónne eisdem in ciuitate sua dominatus est? THE. Certé. SOC. Quid verò Archelaum Perdiccæ nuper in Macedonia imperantem, num iisdem existimas dominatum? THE. Equidem. SOC. Hippiam autem Pisistrati in hac vrbe dominantem, quibúsnam præfuisse arbitraris? nónne iisdem? TH. Quidni? SOC. Bacis verò & Sibylla, & nostras Amphilytus, quónam pacto tibi cognominādi videretur? TH. Nō alio, quàm vatū nomine.

SOC. Rectè dicis: eodem modo conare vt inuenias quo cognomine Hippiam & Periandrum propter eundem principatum nomines. THEA. Qui vocem, quàm tyrannos? SOC. Ergo quicunque cupit more istorum vniuersis suis ciuibus imperare, tyrannidem appetit, & esse tyrannus studet? THEA. Ita videtur. SOC. Hanc tu optas. TH. Videtur ex iis quæ dixi. SOC. Scelestè, more tyranni nobis præesse cupis? ac iamdudum succenses patri, qui te ad aliquem tyrannidis præceptorem non mitti? Et te Demodoce non pudet, qui dudum noris quid hic concupiscat? & si habuisses quò ipsum mitteres, artificem sapientiæ illius quam petit, fecisses? pòst adesses, cupiuisséque nunquam missum? sed nunc vides. Cum verò te coram accusauerit, consultemus simul ego & tu, éstne quò mittamus, & cuius consuetudine sapiens tyrannus efficiatur? DEM. Per Iouem, ô Socrates, consultemus. Est enim, vt mihi videtur, consilio opus, & maximo. SOC. Sine, bone vir, interrogemus ipsum prius. DEM. Interroga. SOC. Quid si Euripide ad aliquid vtamur, ô Theages? Inquit enim ille, Sapiunt tyranni sapientum consuetudine. Si quis Euripidem roget, Qua in re sapientum consuetudine ais sapere tyrannos, quemadmodum si cum dixisset, Sapientes agricolæ sunt sapientum consuetudine, percontaremur, quanam in re sapientum, quid putas ipsum dicturum? an aliud, quàm in re rustica? THEAGES. Nihil aliud. SOC. Eodem modo si dixisset, Sapiẽtes coci sapientum consuetudine, nósque rogaremus, quanam in re sapientum, quid aliud responderet, quàm coquinaria? THEA. Id ip-

sum. SOC. Quid si dixisset, sapientes athletæ sapientum consuetudine, & nos in quo sapientum interrogemus, nónne certando responderet? TH. Imó. SOC. Et quia dixit, Sapientes tyranni sapientum consuetudine, si rogaremus illũ, qua in re, ô Euripides, sapientũ, quid eum responsurum putas? TH. Per Iouem nescio. SOC. Vis tibi dicam? TH. Vt lubet. SOC. Hæc sunt quæ ait Anacreon ipsam Callicretam nosse. Audisti carmẽ? TH. Audiui. SOC. Quid igitur? huiusmodíne viri cõsuetudinem cupis, qui eam artem teneat, quam tenebat Callicreta Cyane nata, quíque sciret tyrannica quæ Callicretam nouisse poëta inquit, vt & in nos & ciuitatem tyrannidem exerceas? TH. Iamdudum me mordes Socrates, atque irrides. SOC. Quamobrem? nónne ais hanc te sapiẽtiam optare, quã cunctis imperes? Atqui hæc faciens, aliúdne quàm tyrannus sis? TH. Optarem quidem vel omnium hominum, vel quamplurimorum tyrannide potiri, quod idem de te ac cæteris omnibus persuadeo mihi, aut etiam Deus esse. Veruntamẽ non hoc appetere dicebam. SOC. Quid tandem est hoc quod cupis? nónne ciuibus præesse? TH. Non vi quidem, neque vt tyranni: sed volentibus, quemadmodum alij in ciuitate rationis compotes homines. SOC. Dicis ergo, qualis Themistocles fuit, & Pericles, & Cimo, & quicunque alij in administratione Reipublicæ floruerunt? TH. Per Iouem istos inquam. SOC. Quid vero si nobilis eques esse studeas, & in ea arte sapiens, ad quosnam alios accederes, quàm ad equites? TH. Ad nullos alios. SOC.

Quippe ad hos ipsos qui equestri arte pollet, & qui equis tum nostratibus, tum alienis quamplurimis vtuntur. TH. Scilicet. SOC. Eodémque modo si sapienter iaculandi artem adipisci cupias, ad eos qui optime iaculantur, & qui multis tam alienis, quàm propriis vtuntur, spiculis proficiscereris? TH. Mihi quidem videtur. SOC. Age itaque, postquam in ciuilibus erudiri vis, vt in iis sapiens fias, ad alios accedendum putas, quàm ad hos ciuiles homines qui disciplina ciuili summopere valent, & vtuntur ea, tum patria, tum aliarum ciuitatum & Græcarum & Barbararum? An putas ab aliis sapiētiam earum rerum posse consequi, quas isti soli norunt? TH. Audiui Socrates sermones quosdam, quos tuos asserunt, ciuilium virorum liberos nihilo meliores, quàm cerdonum esse. Et mea quidem sentētia vera dicis. Insipiens ergo sim ego, qui de illorū numero esse possum, si mihi persuadeam, aliquem istorum suam mihi sapientiam traditurum, qui quidem suos ipsorum filios minimè iuuent, putémque vel mihi vel vlli mortalium ad hanc rem posse prodesse. SOC. Quid tu igitur optime hominum agas, si cùm tibi filius esset, huiusmodi negocia exhiberet, ostēdens cupere in optimum pictorem euadere, succenseatque tibi, quòd nullam in se pecuniam eius gratia collocares, sed ipsos pingendi artifices parui penderet, neque ab eis aliquid vellet discere, tibicines item tibicen effici volens, vel etiam citharœdos, habes quod cum eo agas, vel quo tandem illum mitteres nolentem ab iis discere? THEA. Minime profecto habeo. SOCRATES. Nunc igitur ea-

dem hæc faciens, miraris atque succenses patri, cùm dubitat quid tecum agat, & quo te mittat, quem Atheniensium in administranda Republica præstatissimorum cuicunque voluisses, commendaturi eramus, qui tecum sine precio versatus fuisset: simúlq; & sumptibus pepercisses, & ab huiusmodi consuetudine plus nominis quæsiuisses, quàm omnium cæterorum. THEAG. Quid igitur Socrates, nónne tu ex bonis viris es? Si me susceperis, sat habeo, neque alium quæro. SOCRA. Quid hoc dicis? DEM. Non malè dicit, ô Socrates, neque mihi quicquam hoc iucundius vtiliúsque, vt arbitror, esse posset, quàm si huic tua consuetudo placeat, & si tu cùm eo versari velis: & profectò pudore impedior dicere, quàm vehemẽter affectem. Itaq; ambos vos rogatos velim, & te vt velis hũc suscipere, & te ne aliũ quàm Socratem quæras, méque maximis curis & formidine plenis obsecro liberetis: quoniam nũc vehemẽter timeo, ne hic cuiuspiã alterius consuetudinẽ quærat, à quo deinde perdatur. TH. Ne vlterius mihi timeas, mi pater, si huic persuadere potes vt me suscipiat. DEM. Rectè loqueris, & ad te, ô Socrates, omnis posthac oratio conuertetur. Ego enim vt breuissimè loquar, me simul ac mea omnia vel charissima quocunque indigeas, tibi libentissimè trado, si hũc Theagem susceperis, eique pro virili tua bene feceris. SOCRA. Equidem, ô Demodoce, studium hoc tuum non admiror, si quid existimas maximè à me hunc iuuari posse. Non enim video vbi maiore diligentia opus sit, si quis mẽtem modò habet, quàm vt filium optimũ reddat.

Sed vnde tibi hoc ita visum est, me videlicet tuum filium meliorem posse ciuem reddere, quam tute possis? Atque vnde hic sibi persuasit posse magis à me, quàm abs te ad hanc rem iuuari? Id enim vehementer admiror: tu enim primùm me senior es, deinde multis ac maximis apud Athenienses functus es magistratibus, neque te magis quisquam à popularibus Anagyrusiis ac reliquis ciuibus honoratur. In me autem horũ quicquam neuter vestrum videt. Verùm si ciuilium virorum consuetudines Theages iste contemnit, aliosque quærit qui instruere iuuẽtam profitentur, est hic Prodicus Chius, & Gorgias Leontinus, & Polus Agrigentinus, aliique permulti, qui adeò sapientes sunt, vt cùm vrbes adeunt, nobilissimos & ditissimos alliciant ad se iuuenes: quibus cum vel optimorum quorumcũque familiaritate gratis vti liceret, eorum assuetudine relicta, persuasi ad illos conferũt se, precium, atque id ingens offerẽtes vltrò, & gratiam insuper maximam habẽtes. Ex his ergo decebat te ac filium tuum aliquem eligere, me vero ad id elegisse non conuenit. Nullam enim ex istis beatis & pulchris disciplinis profiteor, velim tamẽ mihi illas esse notas. Verùm semper nihil scire me dico præter exiguam quãdam amandi disciplinam, qua vulgò vehemẽtior, tum superioribus, tum etiam præsentibus viris esse videor. TH. Vidésne pater Socratem hunc non admodum familiaritatem meam recipere? Nam quod ad me attinet, paratus eram, modo ipse voluisset: sed hæc omnia ille ioco aduersus nos dicit. Noui enim meorum æqualium & aliquantò seniorum nonnul-

los, qui cum antea nullius essent æstimationis, postquam familiaritate istius vsi sunt, breui omnium supremi eorum euaserunt, quorũ infimi prius erant. SOC. Nosti quale hoc sit. ô Demodoci fili? TH. Noui per Iouem: si voles enim, talis fiam, quales illi fuerunt. SOC. Non ita, ô optime: sed hoc te fefellit, quale sit: ego autem tibi dicam. Adest mihi diuina quadam sorte dæmonium quoddam à prima pueritia me secutum: hoc enim vox est quædam, quæ cum fit, semper eius rei quam facturus sum, dissuasionem innuit, prouocat vero nunquam. Quòd si quis amicorum mecum quãdoque aliquid communicat, venitque vox, hoc illa dissuadet, neque facere sinit. Cuius quidem rei vobis testes dabo. Charmidem virum bonum Glauconis filium noscitis: hic aliquando in Nemea stadio se exercitaturus mecum communicabat. Ac statim vbi dicere inciperet, quod se exercitaturus esset, affuit vox: ego prohibui, edicens quemadmodum dæmonij vox extiterat, ne se exerceret. Ille verò, fortasse, inquit, significat me victorem non euasurum: & si victoria non potiar, tamen me exercens, aliquid proficiam interim, puto. atque ita locutus, in certamen abit. Operæprecium igitur est audire quid ei ex eo certamine contigerit. Iam, si vultis, & Clitomachum Timarchi fratrẽ rogate quid ei Timarchus dixerit, cũ iam moriturus esset. is enim & Euathlus quidam cursor, qui illum fugientem suscepit, referet vobis quid ille tunc dixerit. TH. Quidnam? SOC. O Clitomache, inquit, equidẽ quamprimùm moriturus venio, quoniam Socrati obtẽperare nolui. Hoc quid ita dixerit

Timarchus, ego exponā. Cùm enim surrexissent ex cōuiuio Timarchus, & Philemon Philemonidis filius, interfecturi Niciam Heroscamādri filiū (soli enim insidiarū ij conscij fuerat) hic Timarchus, Quid ais, ô Socrates, inquit. Vos quidē bibite, me verò oportet aliò ire: redibo autem paulò pòst, si occasio erit. Tum mihi aderat vox. Itaq; ne surgas inquam, solitum mihi à dæmone signum datum ferens. Quieuit ille. Deinde paulisper commoratus, ardebat iterū eundi cupiditate, dicēs, eo iam Socrates. Et quia iterum vocem audiui, rursus illum cohibui, donec ille tertiò latere me cupiens clanculū, cùm ego mentem aliò auertissem, se subripuit: & sic profectus, ea patrauit, quæ mortis ei causa fuerunt. Hæc eadem ille fratri, quemadmodū nunc ego vobis, dixit, se scilicet moriturum venire, quòd mihi credere noluisset. Audietis præterea ab his qui in Sicilia sunt, quæ de exercitus cōflictu prædixerā. Et præterita quidem ab his qui illa nouerūt, audire licet. Experiri verò dæmonij signū, siquid fortè dicat, etiā nunc possumus. In expeditionem nāque exiit Sannio Cali filius. mihi autem signum adfuit: proficiscitur verò nunc cum Thrasyllo aduersus Ephesum & Ioniam militaturus. Ego autem illum existimo vel interfectum iri, vel huiusmodi aliquid incursurū, & de reliquo negocio vehementer metuo. Hæc omnia ideo tibi dico, quia potestas omnis ad familiaritates cum his qui mecum sunt instituendas penes dæmonium est. Multis enim aduersatur, neque licet his auxilium ferre qui mecum inuito dæmone cōuersantur: quare impossibile est mihi cum his viuere. Multis

autem hærere non prohibet, sed consuetudine nostra nihil omnino iuuantur. Quibus autem fauerit in ipsa familiaritate potestas dæmonij, illi sunt de quibus illud animaduertisti: breui enim proficiunt. Sed eorũ partim hoc beneficium firmum habet atque durabile: plerique verò, quoad mecum sunt, mirificè pollent: at vbi discesserint, rursus nihil à cęteris differũt. Hoc quãdoque accidit Aristidi Lysimachi filio, eius qui filius fuit Aristidis. Nam mecũ cõmorans, breui multum profecit: postea verò in militiam profectus est: rediens deinde, offendit apud me agentem Thucydidem Melisij filium: hic autem Thucydides pridie mihi inter disputandũ nescio qua de re obiecerat. Cũ me salutasset, & quædam insuper collocutus esset Aristides, Thucydidẽ, inquit, ô Socrates, audio gloriari, & in quibusdam tecum etiam cõcertare, tanquam aliquid sit. Est inquã, vt dicis. Tum ille, Nõ meminit, inquit, antequam tibi adhæreret, quale fuerit mancipium? Non videtur inquam per deos. At ego, inquit ille, ridiculus sum. Quidnam maximè? inquam. Quoniam priusquam hinc abirem, cum quouis disputare audebam, neque aliquo videbar in disserendo deterior, adeò vt cœtus præstantium virorum audacter adirem. Nunc autem contrà, fugio quencũque eruditum esse intellexi, adeò pudore abducor ob inscitiã. Vtrum igitur, inquam, euestigio te reliquit illa vis, an paulatim? Paulatim, inquit. Quando verò in te incessit, vtrum accidit tibi aliquid à me discenti, an aliter? dicam, ô Socrates, rem quidem incredibilẽ, veram tamen. Nihil vnquã à te, vt ipse scis, didici: proficiebã autẽ

quotiescunque tecum essem, & si in eadem solùm domo essem, non tamen in eadem parte domus, magis tamē quoties eadem in parte. Et mihi quidem videbar multò magis, quando in eadem parte existens, aliquid te dicentē intuebar, quàm cùm aliò essem auersus. Sed logè magis proficiebam, cùm apud te sedens, te tangebam. Nunc autem omnis habitus ille defluxit. Est igitur, ô Theages, huiusmodi nostra consuetudo. Si enim Deo gratum est, permultum quidem & breui proficies: sin contra, minimé. Vide igitur ne tibi tutius sit ab aliquo illorum erudiri, quibus in sua potestate sita est vtilitas, qua cæteris prosunt, quàm à me fortuna quadam id assequi. TH. Mihi quidem sic faciendum, Socrates, videtur, vt consuetudine nostra de dæmonio intelligamus. Quod si nobis annuerit, rectè omnia: sin minus, quid agendum sit, consultabimus tum, alterine cuipiam adhæreamus, an hoc diuinum quod tibi insitum est, precibus & sacrificiis & alio quouis denique pacto, quo vates iubent, placemus. DEM. Nihil ad hæc, ô Socrates, huic adolescenti repugnes. bene enim dicit Theages. SOC. Atqui si videtur oportere sic agere, sic agamus.

FINIS.